

רות גולן ז"ל

המטפלת המיתולוגית של כתת עופר, הייתה בחופשת לידה (עם רמי) כשהגעתי לקיבוץ והייתי המורה של הכיתה. בשנה השנייה לעבודתי שם, חזרה רות למשמרתה, לטיפול בכיתה הנהדרת הזאת, ואני זכיתי לעבוד במחיצתה.

בשבוע שעבר, כשליווינו את רות בדרכה האחרונה, בזמן הלוויה ואחריה אפשר היה לראות ולחוש את האהבה הגדולה של חניכיה - היום בני למעלה משבעים - שהם חשו אליה.

רק לפני ארבע שנים התכנסה הכיתה לחגוג לרות יום הולדת 90, יום לפני החגיגה בקרב המשפחה. חגיגת כתת עפר הייתה שמחה מאד, ורות הייתה מאושרת. כעבור 48 שעות, אחרי שהייתה מאושרת עד מאד בחגיגה בקרב בני משפחתה, נפל עליה כרעם ביום בהיר האסון הנורא, כשבנה הבכור, אורי, נפטר באופן פתאומי. ומאז רות גולן כבר הייתה רות גולן אחרת.

מבחינתי, רות גולן אחרת פירושו היה, בין השאר, שהיא הפסיקה להגיע לחוג לספרות, אחרי שהייתה בו משתתפת קבועה שנים רבות. בכל שנה, כאשר הכרזנו על "חופש גדול" קצר, הייתה רות מארגנת את כל משתתפי החוג לרכישה משותפת של מתנה עבורי, בדרך כלל תווי קנייה לסטימצקי, שקיבלתי באהבה, בתוספת האמירה הפולנית: "באמת לא הייתם צריכים".

רבת פעלים הייתה רות גולן בשנים בהן הייתה פעילה. נורית הזכירה את הרשימה המרשימה בהספד שלה. מכל אחד מהתפקידים, בה כיהנה רות, הפקתי איזושהי תועלת אישית, גם אם זה היה מלווה בכאבים על הכיסא במרפאת השיניים. בתפקיד אחד (חוץ מאשר העבודה המשותפת עם כיתת עופר) גם שיתפנו פעולה. זה היה כאשר הייתי מזכירת קיבוץ, ורות נבחרה לתפקיד רכזת בריאות. בין שאר מעשיה, הדבר הגדול שרות יזמה וקידמה, היה הקמת בית סיעודי בכפר הנשיא, הלא הוא בית יהונתן. הדבר היה לפני למעלה משלושים שנה, ורות, בהתמדה רבה דחפה את המועצה האזורית לתת לנו את הסיוע המתבקש להקמת בית סיעודי אצלנו. קשה לי לדמיין את כפר הנשיא בלי בית יהונתן כאן בקיבוץ.

דמותה של רות, בשיער הלבן הבוהק, בשבילי הקיבוץ, חסרה לי, ותחסר לי עוד. אפשר להתנחם בהסתכלות על המשפחה הרחבה והמלוכדת שהיא הביאה לעולם וטיפחה, משפחה אשר עטפה אותה, בעיקר בימים שבהם המעטפת הזאת הייתה כל כך הדוקה כל כך נחוצה.

זכות גדולה נפלה בחיקך רות. נוחי בשלום על משכבך.

תמר וולפין

